

Έκτρωση. Τέκνα εν θανάτω

[Ορθοδοξία](#) / [Βιοηθική](#)

[Βασίλειος Γκρίλλας, Θεολόγος, MA Θεολογίας](#)

Το πρώτο έμβρυο που θα έπρεπε να έχει εκτρωθεί είναι ο Χριστός. Η μητέρα Του ανύμφευτη. Πατέρας αμαρτύρητος. Σύλληψη άγνωστη. Συνθήκες για να μεγαλώσει ανύπαρκτες. Προβλέψεις για να ανατραφεί ελλειμματικές. Νομικές προϋποθέσεις για τον τόκο στην εποχή Του ενάντιες. Όμως, βρέθηκε μια Μαρία που τόλμησε όσα δεν έχουν τολμήσει οι γυναίκες όλων των εποχών και υπερασπίστηκε την μητρότητα ενός αγέννητου βρέφους. Βρέθηκε και ένας άντρας γίγαντας -όνομα αυτού Ιωσήφ- που υπερέβη κάθε έννοια ανδρισμού και κατέστη μέγιστος, γιατί σεβάστηκε την πατρότητα χωρίς να είναι ο φυσικός πατέρας. Και κάπως έτσι ο Χριστός γλίτωσε την έκτρωση και έγινε άνθρωπος.

Είναι τραγικό να αρθρώνεται λόγος σε περιβάλλοντα όπως ο λόγος της προηγούμενης παραγράφου. Δυστυχώς όμως, μόνο έτσι στην εποχή μας, μπορεί να κατανοηθεί το μέγεθος της ελευθερίας, της τόλμης και της ανατροπής δύο προσώπων, που υπερασπίστηκαν την ακεραιότητα της γέννησης του Χριστού. Από την μία, η Μαρία μια απλή κοπέλα που αποφάσισε αυτό που κάθε άλλη γυναίκα με

ευκολία στις μέρες μας αποφεύγει: Να φέρει στον κόσμο ένα παιδί με κίνδυνο την ίδια της ζωή. Με κίνδυνο να παραδειγματιστεί δια λιθοβολισμού ως -Κύριε Ελέησον!- κοινή γυναίκα. Ωστόσο, αυτό το δεκαεξάχρονο κορίτσι της Ναζαρέτ τόλμησε. Και η τόλμη αυτή την έκανε Μητέρα, Θεοτόκο, Παναγία!

Από την άλλη, ένας υπέροχος άνδρας που δέχθηκε ως παιδί του ένα ξένο παιδί αγνώστου πατρός. Έναν άνδρα που χωρίς να το γνωρίζει δεν υπερασπίστηκε την ακεραιότητα ενός εμβρύου μόνο, αλλά υπερασπίστηκε την πατρότητα του Πατρός Θεού. Εν αγνοία του. Χωρίς λογοκρατική επεξεργασία. Χωρίς λογοκριτική συμπεριφορά. Χωρίς σχήματα νοησιарχίας. Απλά σεβάστηκε τη μνηστή του και αγάπησε τον καρπό που είχε στα σπλάχνα της. Ένας απόλυτος σεβασμός στην αξία του ανθρώπου, της ζωής και του προσώπου. Και το καλύτερο. Αυτός ο άνδρας που σήκωσε όλο αυτό το πρόβλημα για ένα παιδί που δεν ήταν δικό του σαρκικά, έμεινε πάντα διακριτικά στο πλάι. Χωρίς να δηλώνει την παρουσία του. Χωρίς να απαιτεί την προβολή του. Χωρίς ποτέ να χάνει το μέτρο. Ο Ιωσήφ στάθηκε ακέραιος άνδρας.

Σήμερα χιλιάδες εικόνες του Χριστού ξεριζώνονται με ευκολία από τα σπλάχνα των γυναικών και γεμίζουν τα μολυσματικά δοχεία των χειρουργείων με νεκρά έμβρυα. Με μικρούς σταυρωμένους Χριστούς, που πάσχουν χωρίς να φταίνε. Που βρίσκουν κακό ενώ είναι άκακοι. Που μαστιγώνονται ανελέητα, από την ιατρική λαβίδα, χωρίς να φταίνε. Που βάφονται στο ίδιο τους το αίμα, χωρίς να έχουν προκαλέσει κανέναν. Που γεύονται το θάνατο, ενώ τάχθηκαν για να ζήσουν. Που ντύνονται χλαμύδα κόκκινη τον ίδιο τους τον πλακούντα. Που μένουν άφωνοι

απέναντι στον θύτη τους. Χωρίς καμία κραυγή. Χωρίς να κατηγορήσουν κανέναν. Χωρίς να αρνούνται.

Προοδευτικές οι κοινωνίες μας πλέον. Και όντως πραγματικά εύκολη η ζωή μας. Μια ζωή χωρίς Χριστό είναι πάντα εύκολη. Ο Χριστός δυσκολεύει την ζωή. Είναι στενή η οδός που πρέπει να βαδίσεις. Είναι και αυτός ο σταυρός που πρέπει να σηκώσεις άβολο πράγμα. Είναι και η άρνηση του ίδιου σου του εαυτού παράδοξο στις μέρες όλων των εποχών.

Έτσι, αντί να βαδίσει ο άνθρωπος τον στενό δρόμο της γέννησης ενός παιδιού, ακολουθεί τον ευρύ δρόμο που οδηγεί στο χειρουργικό κρεβάτι. Όχι για να κάνει έκτρωση. Όχι για να κάνει άμβλωση. Όχι για να δολοφονήσει το αγέννητο. Απλώς για να προβεί σε «πράξη διακοπής κυήσεως». Τόσο διάβολος έγινε ο άνθρωπος. Βρίσκει ονόματα απενοχοποίησης της αμαρτίας. Αμβλύνει τα όρια των λέξεων για να αμβλυνθούν τα όρια της αμαρτίας και να χωρέσουν όλες οι πράξεις του.

Και ο Σταυρός. Που να σηκώσεις έναν ολόκληρο Σταυρό σήμερα με την γέννηση του παιδιού σου; Πετάς το Σταυρό στα σκουπίδια και για να είσαι ασφαλέστερος γκρεμίζεις και τον Γολγοθά. Αυτό σήμερα ακούγεται ακατανόητο. Παλαιότερα -τότε που ήμασταν υποανάπτυκτοι και οπισθοδρομικοί - μόλις μια γυναίκα έμενε έγκυος ή ακριβέστερα «έπιανε παιδί» για να την χαρακτηρίσουν έλεγαν: «Η τάδε σταύρωσε παιδί!». Το έμβρυο δηλαδή ήταν όμοιο με την ευλογία του Σταυρού στα σπλάχνα της κυοφορούσας. Η γαστέρα δηλαδή, δεν ήταν απλώς μια κοιλιά ή μια

μήτρα. Ήταν ο ίδιος ο Γολγοθάς με όλο το μυστήριο που έχει. Η ζωή ως μυστήριο στην λογική αυτή άρχιζε από το ίδιο το Μυστήριο.

Και η απάρνηση. Πού να απαρνηθείς τον εαυτό σου, τα νιάτα σου, την καριέρα σου, την κοινωνική σου ζωή για μερικά νέα κύτταρα που βρίσκονται στην κοιλιά και τάχα θα γίνουν άνθρωπος. Απαρνείσαι λοιπόν απλώς μια μάζα κυττάρων και ούτε γάτα ούτε ζημιά!

Η λογική χωρίς Χριστό έτσι ενεργείται. Τώρα αν θέλει κάποιος εν Χριστώ λογική, τότε και σε στενό δρόμο βαδίζει και Σταυρό σηκώνει και τον εαυτό του απαρνείται, για ένα τόσο δα άκακο ανθρωπάκι!

Το αίτιο που οι εκτρώσεις σήμερα έχουν την τάση που έχουν και οι υπέρ αυτών φωνές κράζουν τόσο δυνατά δεν είναι κοινωνικό, δεν είναι οικονομικό, δεν είναι ανθρωπιστικό. Όσο θα βλέπουμε το πρόβλημα των εκτρώσεων σε αυτές τις παραμέτρους δεν θα βρίσκουμε λύση. Το πρόβλημα είναι ψυχοπαθολογικό.

Η φύση -για τον Χριστιανό Θεός- έδωσε στον άνθρωπο δύο βασικά ένστικτα. Της αυτοσυντήρησης και της αναπαραγωγής. Και τα δύο για να προστατεύεται και να αυξάνεται η ζωή. Η σημαντική ανθρώπινη ζωή. Μάλιστα, για να διασφαλίσει το αποτέλεσμα τα ένστικτα χωρίζονται στα δύο. Έχουν την επιθυμία-ηδονή για να προκληθούν και φέρουν ως συνέπεια το αποτέλεσμα της επιθυμίας και της ηδονής για να επιτύχουν. Ειδικότερα: Πρέπει να ζήσω άρα πρέπει να σιτιστώ. Έρχεται ως επιθυμία η πείνα, παράγεται η ηδονή της σίτισης και ως αποτέλεσμα έχω την συντήρηση μου δια της διατροφής. Ενώ όμως στο ένστικτο της αυτοσυντήρησης έχουμε κρατήσει αυτό το σχήμα, στο ένστικτο της αναπαραγωγής οι άνθρωποι άλλαξαν στάση διαβάλλοντας το ίδιο το ένστικτο. Τι λέει το ένστικτο; Πρέπει να αναπαραχθώ, μου δημιουργείται η επιθυμία, ενεργώ εν ηδονή και ως συνέπεια έχω έναν νέο άνθρωπο. Όμως, οι άνθρωποι κράτησαν την επιθυμία και την ηδονή ως σεξουαλική πράξη, το δε αποτέλεσμα της τεκνοποίησης το εκτόπισαν με πλάγια μέσα. Αν ωστόσο τα μέσα αυτά δεν αποδώσουν, τότε δια της έκτρωσης το πρόβλημα λύνεται.

[page_end]

Ο μερισμός του ενστίκτου δεν είναι υγιής τρόπος επιλογής βίου, διότι το ένστικτο λειτουργεί αξιωματικά από την φύση του. Για παράδειγμα: Αν ένας άνθρωπος πεινούσε και έτρωγε ηδονιζόμενος από τα εδέσματα της διατροφής του, αλλά μετά προκαλούσε εκουσίως και διαρκώς έμετο σε ότι έφαγε, στο τέλος θα πέθαινε από ασιτία. Σίγουρα μια τέτοια συμπεριφορά η επιστήμη θα την χαρακτήριζε ψυχοπαθολογική. Γιατί όμως στο ένστικτο της αναπαραγωγής δεν υπάρχει τέτοια

αντιμετώπιση; Κρατήσαμε την επιθυμία, κρατήσαμε και την ηδονή ως το πρώτο μέρος ενέργειας του ενστίκτου, αλλά το αποτέλεσμα δεν είναι επιθυμητό και το πετάμε. Αυτό το αποτέλεσμα όμως, είναι ένας νέος άνθρωπος και έναν άνθρωπο δεν τον θανατώνεις, δεν τον πετάς, όπως και να έχει το πράγμα, αν θες να λέγεται άνθρωπος.

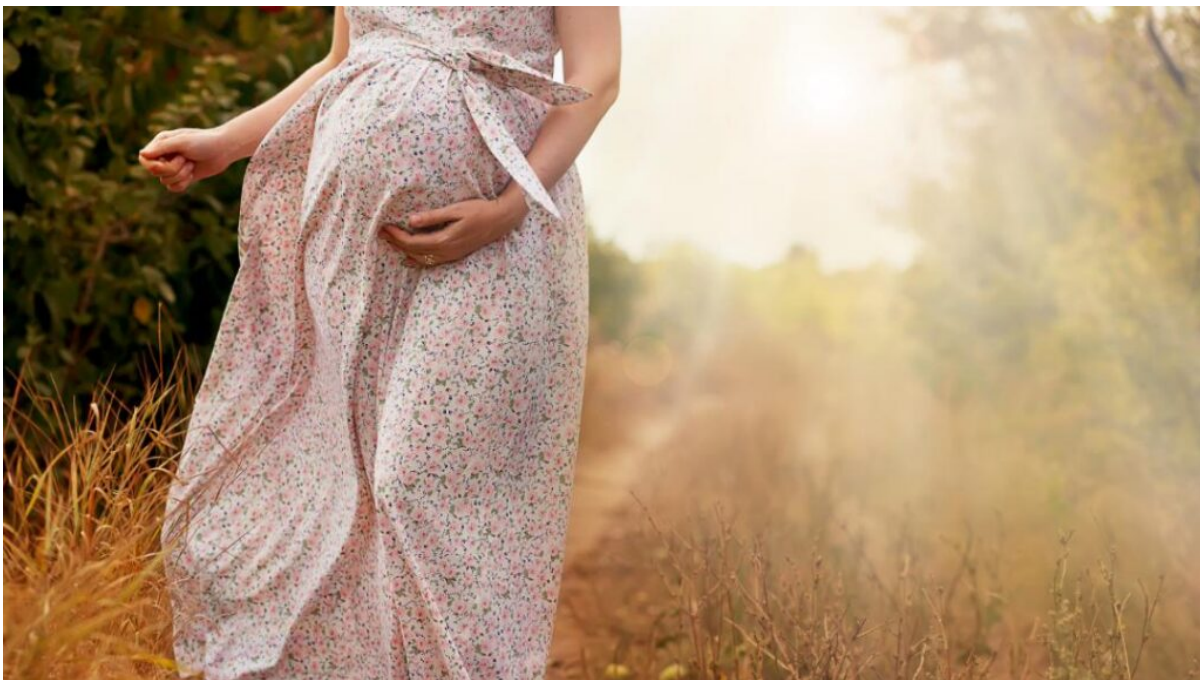
Αυτό το μη επιθυμητό αποτέλεσμα του να φέρει κάποιος ένα παιδί στο φως της ημέρας, με ευκολία χαρακτηρίζεται ως δικαίωμα αυτοδιάθεσης της γυναίκας. Πόσο γελοίο είναι το επιχείρημα. Αυτοδιάθεση μπορεί να υπάρχει αν υπάρχει και αυτοκίνηση. Ένα παιδί δεν το φτιάχνει στα σπλάχνα της μια γυναίκα μόνη. Υπάρχει και ένας άντρας. Από την στιγμή που εμπλέκονται δύο πρόσωπα δεν τίθεται θέμα αυτοδιάθεσης, αλλά από κοινού διαχείρισης. Και βέβαια μπορεί να ομονοήσουν άντρας και γυναίκα και να αποφασίσουν την έκτρωση ενός παιδιού, όμως και πάλι η απόφαση είναι ελλειμματική, διότι εμπλέκεται το πρόσωπο του παιδιού. Αυτό ρωτήθηκε αν θέλει να μη γεννηθεί;

Οι θέσεις υπέρ των εκτρώσεων λαμβάνονται από ανθρώπους που έχουν γεννηθεί. Άραγε, αν είχαν περιπέσει αυτά τα άτομα στην διαδικασία μιας έκτρωσης, θα μπορούσαν να μιλήσουν και να υπερασπιστούν μια αιματηρή δολοφονική επίθεση, επώδυνη και μαρτυρική σε ένα μη αμυνόμενο παιδί; Και εν τέλει, αν το παιδί δεν έχει καμία αξία θα μπορούσαν να το σκοτώσουν αμέσως μετά την γέννησή του; Και αν ναι με τί μέσα και με ποιά χέρια; Η κοινωνία μας, αν κάποιο παιδί κακοποιηθεί,

ανίσταται κατά των κακοποιών. Αν ένα βρέφος θανατωθεί, είναι έτοιμη να κατασπαράξει τους γονείς για την σκληροκαρδία τους. Αν ένα μωρό βρεθεί στα όποια σκουπίδια, η κοινωνία αναζητά τον ένοχο. Όταν όμως ένα παιδί ζωντανό με σάρκα, με οστά, με ψυχή εκτρωθεί, η ίδια η κοινωνία αμνηστεύει όλους τους εμπλεκόμενους. Και την μάνα και τον πατέρα και το γιατρό με όλους τους συνεργάτες του. Αν αυτό δεν είναι φαινόμενο ψυχοπαθολογίας τότε ποιο είναι; Η ζωή του ανθρώπου δεν κρίνεται από το αν ακούστηκε το κλάμα του ή όχι στα αυτιά των ανθρώπων. Εξάλλου, είναι γνωστό, ότι τα μεγαλύτερα εγκλήματα έγιναν με απόλυτη σιωπή των θυμάτων. Μια ματιά στην ιστορία και η θέση αυτή βεβαιώνεται εύκολα.

Δικαιολογημένα θα μπορούσε κάποιος να αναρωτηθεί πώς αφού για κάποιους η έκτρωση αποτελεί μια απλή πράξη χωρίς συνέπειες, τότε γιατί όλες οι σύγχρονες έρευνες μεγάλων επιστημονικών κέντρων -αδιαπραγμάτευτου κύρους- καταλήγουν ότι μετά από κάθε έκτρωση στην γυναίκα παρουσιάζονται: Κατάθλιψη, πανικός, διατροφικές διαταραχές, προβλήματα αλκοολισμού, αποστροφή για κάθε σεξουαλική πράξη, έντονο αίσθημα ντροπής, φόβος για μελλοντική εγκυμοσύνη, φόβος υπογονιμότητας, μα πάνω από όλα ενοχή.

Το να διατείνεται κάποιος ότι είναι Ορθόδοξος Χριστιανός και παράλληλα να αποδέχεται με οποιοδήποτε τρόπο τις εκτρώσεις εμβρύων, είναι αντιφατικό. Δεν είναι δυνατόν μια χριστιανή μάνα να προβαίνει σε πράξη έκτρωσης. Πώς να δηλώνεις πίστη στον Ζωοδότη Χριστό και να αφαιρείς την ζωή της εικόνας Του; Πώς να επιθυμείς ορθή πορεία ζωής στην Εκκλησία και να στερείς την ζωή ενός εμβρύου; Πώς να στοχεύεις την αιώνια ζωή και να μη δίνεις την δυνατότητα σε ένα παιδί να ζήσει την επίγεια;

Το πρόβλημα της έκτρωσης φέρει μίσος κατά της ίδιας της σάρκας της γυναίκας. Ο Αδάμ βλέποντας την Εύα να δημιουργείται από το ίδιο του το σώμα φώναξε: «*τοῦτο νῦν ὀστοῦν ἐκ τῶν ὀστέων μου καὶ σὰρξ ἐκ τῆς σαρκός μου*» (Γεν. 2,22). Άραγε, η γυναίκα που φέρει στα σπλάχνα της ένα παιδί δεν αναγνωρίζει ότι αυτό είναι σάρκα και οστό από την ύπαρξή της; Αλήθεια, πόσες εκτρώσεις δεν απέβησαν μοιραίες για την ίδια την μάνα; Θα πει κάποιος, μα πόσες εκτρώσεις προκάλεσαν στείρωση; Ή πόσες εκτρώσεις στοίχισαν την ζωή της μάνας; Ή πόσες οδήγησαν σε πλήθος προβλημάτων από μολύνσεις, λόγω κακών συνθηκών στην επέμβαση; Ενδεχομένως οι περιπτώσεις αυτές δεν είναι ποσοτικά και αριθμητικά τόσες, για να ασχοληθεί κάποιος σε σχέση με το γενικό σύνολο. Όμως υπάρχει ένα θέμα που δεν μπορεί να παραθεωρηθεί. Ανεξάρτητα από τις συνθήκες που αποφασίζεται μια έκτρωση, υπάρχει μια συνέπεια που δεν ξεπερνιέται, που δεν παραθεωρείται, που δηλώνει την τραγικότητα της έκτρωσης. Είναι η ψυχική απογύμνωση και η συναισθηματική καταρράκωση που ακολουθεί τις γυναίκες που έκαναν έκτρωση για το υπόλοιπο της ζωής τους. Είναι το κενό που δεν γεμίζει. Είναι η απογοήτευση του ανεκπλήρωτου. Και το χειρότερο: Είναι το «γιατί» που κάποτε φτάνει στην γυναίκα -όχι απαραίτητα άμεσα- και δυστυχώς αυτό το «γιατί» είναι ακριβώς το ίδιο με του θανάτου. Όσες απαντήσεις και να δώσεις, όσα άλλοθι και αν προσθέσεις, όσες δικαιολογίες αν καταλογοποιήσεις δεν καλύπτεται. Είναι το «γιατί» ενός θανάτου που συντελείται στα σπλάχνα μιας ζωντανής μάνας.

Η έκτρωση είναι προκλητός θάνατος ζώντος τέκνου. Όσο και αν στολίσουμε αυτή την πραγματικότητα με επιχειρήματα, ιδεολογίες και ευφυολογήματα, πάντα θα μας διαψεύδουν τα απομεινάρια ενός μικρού τεμαχισμένου παιδιού στο νεφροειδές δοχείο του χειρουργείου. Όσο και αν βρούμε θέσεις και απόψεις για να αμβλύνουμε την πράξη της έκτρωσης, το αναπάντητο «γιατί» ενός άδικου θανάτου θα μας καταδιώκει.

<https://bit.ly/3c9I9Ty>